

Артемкові друзі

Юлія Смаль

Настала золота осінь. Марійка та Василько бігали алеями міського парку і збирали різнобарвні листочки — червоні, жовті, коричневі, з зеленими прожилками. Вони всі були такі різні і такі гарні, що хотілося набрати якнайбільше. Мама просила назбирати таких листочків, аби потім їх скласти до товстої книжки, а взимку робити аплікації.

Маленький павучок Артемко сумно дивився на діток, сидячи на жовтому кленовому листку. Йому нема з ким от так гратися, бо ні братика, ні сестрички у Артемка немає. А скоро настане зима — усі павуки, які не знайшли собі оселю на зиму муситимуть влягатися спати в затишних місцях. Хтось сплете собі хатку на сухій бадиліні в полі, хтось вчепить теплий, пухнастий дім до кущика, а хтось заховається під кору. Зима довга, кажуть, спати цілу зиму сумно. Артемкові аж сльози на очі навернулися. Він нещодавно народився, а тепер от йому треба лягати спати. Він же ще нічого не бачив! Нічогісінько!

Артемко, задивляючись на дітей, так захопився, що забув міцно триматися. Але хіба йому це допомогло б? Листок відірвався і повільно похитуючись полетів на землю.

— Дивись! Дивись, який гарний листочок летить! — гукнула Василька Марійка.

— Давай його зловимо, поки він не впав! — і діти, витягнувши руки почали підстрибувати, щоб піймати листочок.

Артемко перелякався: чи не заподіють ці діти йому лиха? Марійчина ручка ухопила листочок.

— А-а-а! — злякалась дівчинка. — Тут павук!

— Та він же маленький, глянь який! Це ж павучатко! — заспокоїв Василько.

— А й справді, крихітний. Дивись, як він уважно на нас дивиться!

Павучкові так цікаво було подивитися на дітей зблизька, що він і забув за свій страх. Дівчинка з гарненькими синіми очима і довгими руськими кісками, така гарненька. От би вона захотіла з ним дружити! І хлопчик, він ще не бачив таких дітей! Чесно кажучи, він ще, взагалі, так близько не бачив жодної дитини, але цей хлопчик точно стане його другом.

— Я Артемко! — голосно гукнув павучок, щоб його почули. Марійка почула лише слабенький писк. Вона відповіла йому дуже тихенько, щоб не оглушити нового знайомого, та павучкові, все одно, здалося, що почалася буря. — Я Марійка, дуже приємно. Я й не знала, що павучки розмовляють!

— А я не знав, що діти розмовляють! — не менш здивовано відповів павучок.

— Будеш з нами дружити? — запитав Василько. Він дуже любив товаришувати з усіма на світі. — Ми поселимо тебе в банку в себе дома і годуватимемо цілу зиму!

— Зимувати? Ви хочете запросити мене до себе на зиму? Ура! — зрадів павучок, що вже думав шукати собі місце для домівки.

— То як, йдемо до нас?

— Йдемо!

Діти вже назбирали достатньо листків. Листочка з Артемком несла Марійка. Вона вже уявляла, як взимку вони з Васильком ліпитимуть аплікації з осінніх дарунків, а маленький Артемко дивитиметься на їхню роботу. А Артемко тихенько всміхався: які ж гарні ці діти! Як йому пощастило опинитися на тому листку — тепер у нього є дім на цілу зиму!